

# As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

*Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles*

## Som et lite barn

Av president Jeffrey R. Holland

*Fungerende president for De tolv apostlers quorum*

April 2025 general conference

*I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.*

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring

*Jeg vitner om at spedbarn og barn og ungdom er bilder på Guds rike som blomstrer på jorden i all sin styrke og prakt.*

Jesus begynte det siste året av sitt jordiske liv med å intensivere opplæringen av sine apostler. Hvis hans budskap og hans kirke skulle overleve ham, måtte mer bli presset inn i hjertet til 12 svært ordinære menn, som hadde kjent ham i knapt 24 måneder.

En dag var Jesus vitne til en krangel blant De tolv og spurte senere: “Hva var det dere snakket sammen om på veien?” Tilsynelatende forlegne, “tidde” de, står det i opptegnelsen. Men denne største av alle lærere visste hvilke tanker de hadde i sitt hjerte og merket den første rødmen av personlig stolthet. Så han “kalte da et lite barn til seg ...

og sa: Sannelig sier jeg dere: Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.

Den som gjør seg liten som dette barnet, han er den største i himlenes rike.”

Det bør bemerkes at selv før Kristi fødsel, inneholdt kong Benjamins avskjedstale denne dyptgripende kommentaren om et barns ydmykhet. Den lyder: “Det naturlige menneske er en fiende av Gud ... og vil evindeligh og alltid være det, med mindre det ... blir en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning og blir som et barn, lydig ... ydmyk, ... full av kjærlighet ... likesom et barn [svarer] sin far.”

Nå er det åpenbart noen barnslige “forståelser” vi ikke oppmuntrer til. For 25 år siden, bet min da tre år gamle dattersønn, sin fem år gamle søster i armen. Svigersønnen min, som pas-

for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust?

set barna den kvelden, underviste febrilsk sin datter alt han kunne komme på om tilgivelse, og konkluderte med at lillebroren trolig ikke engang visste hvordan det føltes å bli bitt i armen. Denne lite gjennomtenkte faderlige kommentaren fungerte i omtrent ett minutt, kanskje ett og et halvt minutt, helt til det kom et skingrende skrik fra barnas soverom, hvorpå søsteren rolig ropte: "Det gjør han nå."

Hva er det så vi skal forstå i dydene til livets juniorlag? Hva var det som bragte Kristus selv til tårer i den mest gripende scenen i hele Mormons bok? Hva underviste Jesus om da han nedkalte himmelsk ild og beskyttende engler for å omgi disse barna, og befalte de voksne: "Se, deres små"?

Vi vet ikke hva som førte til alt dette, men jeg tror det hadde noe å gjøre med deres renhet og uskyld, deres medfødte ydmykhet og hva den kan antilføre vårt liv, hvis vi beholder den.

Hvorfor blir våre fortvilelsens dager av en betegnet som "tom innbilning"? Hvordan er det at "tom innbilning og menneskenes barns stolthet" er ordene som kjennetegner den store og rommelige bygningen, så åndelig død i Lehis syn? Og zoramittene, den gruppen som ba så stolt og egoistisk? Alma sa om dem: "O Gud, de [ber] til deg med munnen, men de er oppblåste ... av verdens verdiløse ting."

Til sammenligning, finnes det noe søtere, renere eller mer ydmykt enn et barns bønn? Det er som om himmelen er i rommet. Gud og Kristus er så virkelige, men for andre kan opplevelsen være mer overfladisk.

Slik eldste Richard L. Evans siterte for omtrent 60 år siden: "Mange av oss hevder å være kristne, men vi ... tar ham ikke på alvor ... Vi respekterer ham, men vi følger ham ikke ... Vi siterer det han sa, men vi etterlever det ikke." "Vi beundrer ham, men vi tilber ham ikke."

Hvor annerledes kunne ikke livet vært hvis verden verdsatte Jesus høyere enn vulgær banning fra tid til annen.

Men barn elsker ham virkelig, og denne kjærligheten kan overføres til deres andre relasjoner på livets lekeplass. Som regel, selv i sine yngste år, har barn lett for å vise kjærlighet, de tilgir så lett, de ler så frydefullt at selv det kaldeste, hardeste hjerte kan smelte.

Vel, listen er lang. Renhet? Tillit? Mot?

## Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and

## Karakter?

Kom og se ydmykheten for Gud, vist av en ung, veldig kjær venn av meg.

Den 5. januar 2025 – for 91 dager siden – fikk Easton Darrin Jolley Det aronske prestedømme overdratt og ble ordinert til diakon i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Easton hadde lengtet etter å dele ut Herrens nadverd så lenge han kunne huske. Men denne hellige anledningen ble ledsaget av en knugende frykt for at han ville mislykkes, at han ville falle, at han ville bli ertet eller gjøre seg selv og sin familie forlegen.

Dere skjønner, Easton har en sjelden og svært ødeleggende sykdom, Ullrichs medfødte muskeldystrofi. Den har gradvis fylt hans unge liv med formidable utfordringer, og knust hans håp og drømmer for fremtiden. Han vil snart være permanent i rullestol. Familien snakker ikke om hva som venter ham etter det.

Søndagen etter ordinasjonen, skulle Easton dele ut nadverden for første gang. Hans personlige motivasjon var at han kunne fremstille seg selv og disse hellige symbolene for sin far, som var biskop i menigheten. I påvente av denne oppgaven hadde han tryglet og bedt og grått og tryglet, og fått en forsikring om at ingen, ingen, ville prøve å hjelpe ham. Av mange private grunner trengte han å gjøre dette alene og uten hjelp.

Etter at presten hadde brutt brødet og velsignet det – et symbol på Kristi sønderknuste legeme – haltet Easton, med sitt sønderknuste legeme, frem for å motta brettet sitt. Det var imidlertid tre store trinn fra gulvet i møtesalen og opp til forhøyningen. Så da han hadde mottatt brettet, strakte han seg opp så høyt han kunne og plasserte brettet på flaten over rekkverket. Så satte han seg ned på et av de høyere trinnene, og med begge hender trakk han høyre ben opp på det første trinnet. Så trakk han sitt venstre ben opp på det samme trinnet, og så videre opp helt til han med store anstrengelser var på toppen av sitt personlige tre-trinns Mount Everest.

Han manøvrerte seg så til en stolpe slik at han kunne klatre opp til stående stilling. Han kom seg tilbake til brettet. Noen skritt til, og han sto foran biskopen, sin far, som med tårer i øynene og nedover ansiktet, måtte holde seg fra å omfavne denne fullkomment tapre og trofaste sønnen. Og Easton, med lettelse og et bredt smil

faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

over hele ansiktet, kunne godt ha sagt: “Jeg har herliggjort [min far og] har fullført den gjerning [som han har] gitt meg å gjøre.”

Tro, lojalitet, renhet, tillit, ære og til slutt kjærlighet til den faren som han ønsket å behage. Disse og et dusin andre kvaliteter får oss også til å si: “Den som gjør seg liten som dette barnet, han er den største i himlenes rike.”

Søstre og brødre og venner, øverst på listen over de vakreste bildene jeg vet om, står spedbarn og barn og ungdom som er like samvittighetsfulle og uvurderlige som dem vi har omtalt i dag. Jeg vitner om at de er bilder på Guds rike som blomstrer på jorden i all sin styrke og prakt.

I den samme vitnesbyrdets ånd vitner jeg om at Joseph Smith i sin ungdom så det han sa at han så, og at han snakket med dem som han sa at han snakket med. Jeg vitner om at en ydmyk og ren Russell M. Nelson er Guds ordinerte og begavede profet og seer. Fra et liv med lesning, bærer jeg vitnesbyrd om at Mormons bok er den mest givende boken jeg noensinne har lest, og sluttsteinen i mitt lille bosted i et rike med mange boliger. Jeg bærer vitnesbyrd om at prestedømmet og bønn gjenoppbygger mitt liv – Kristi prestedømme og deres bønner. Jeg vet at alt dette er sant, og vitner om det i navnet til den mest lojale og ydmyke av alle Guds sønner – Alfa og Omega, den store Jeg Er, den korsfestede, det troverdige vitne– ja, Herren Jesus Kristus. Amen.